Lietas arhīva Nr. C-1964-21/47
ECLI:LV:RVPT:2021:0505.C30612220.4.S

**SPRIEDUMS**
**Latvijas Republikas vārdā**
Rīgā 2021.gada 5.maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Dainis Slišāns
ar tiesas sēdes sekretāri Leldi Bušu,
piedaloties zvērinātiem advokātiem Jurim Raudzepam un Laumai Bērziņai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu Testsvyaz IT LPP prasībā pret likvidējamo AS „ABLV Bank" par rīcības atzīšanu par pret tiesisku, pienākuma uzlikšanu un likumisko procentu piedziņu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Prasītāja Testsvyaz IT LPP cēlusi tiesā prasību pret atbildētāju likvidējamo AS „ABLV Bank" (turpmāk arī banka) par rīcības atzīšanu par prettiesisku, pienākuma uzlikšanu un likumisko procentu piedziņu.

Prasībā norādīti šādi apstākļi un pamatojums.

[1.1] Ar Finanšu un kapitāla tirgus komisijas (turpmāk – FKTK) 2018.gada 12.jūnija lēmumu atļauta bankas pašlikvidācija.

Prasītāja ir bankas klients un 2018.gada 18.septembrī iesniedza bankā kreditora pieteikumu noguldījumu 518 348,28 EUR apmērā izmaksai.

Atbildētāja 2019.gada 6.martā pieņēma lēmumu atzīt kreditora prasījumu, nosakot noguldījumu izmaksu saskaņā ar Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punkta (šeit un turpmāk likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2018.gada 14.novembrim) noteikumiem, bet ar atliekošu nosacījumu – līdz 2019.gada 22.jūnijam iesniegt bankā dokumentus atbilstoši bankas prasībām.

Ar bankas 2019.gada 12.augusta lēmumu prasītājas iesniegtie dokumenti atzīti par pietiekamiem kreditora prasījuma atzīšanai saskaņā Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā noteikto kārtību.

[1.2] 2019.gada 8.oktobrī prasītāja vērsās ar sūdzību FKTK, kurā lūdza vērtēt atbildētājas rīcību, pieprasot revidenta atzinumu par saimniecisko darbību no prasītājas reģistrācijas valsts.

Prasītāja iesniedza atbildētājai zvērināta revidenta Alekseja Ļitvinova apliecinājumu par to, ka prasītāja saskaņā ar 2017./2018.gada pārskatiem atbilst mazās un vidējās komercdarbības kritērijiem, kas noteikti Komisijas Regulā Nr.651/2014 (turpmāk – Regula).

2019.gada 7.novembrī prasītāja saņēma atbildi no FKTK, kurā atzīts, ka banka noteikusi atbilstošas prasības dokumentu iesniegšanai, tādējādi nav konstatēti pārkāpumi bankas likvidatoru darbībā.

[1.3] Atbildētājas lēmums, ar kuru prasītāja nav atzīta par maza un vidēja uzņēmuma kritērijiem atbilstošu, tādējādi neiekļaujot prasītāju kreditoru otrajā kārtā, nav atbilstošs normatīvajam regulējumam.

[1.3.1] Kredītiestāžu likuma 192.pantā 1.[1]punktā noteikta kreditoru prasījumu apmierināšanas kārtība attiecībā uz maziem un vidējiem uzņēmumiem.

Savukārt Kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību darbības atjaunošanas un noregulējuma likuma 1.panta 32.punkts sniedz mazā un vidēja uzņēmuma definīciju.

Saskaņā ar Regulas I pielikuma 1.pantu un 2.pantu prasītāja atbilst mazo un vidējo uzņēmumu kategorijai.

Atbilstoši Regulas I pielikuma 6.panta pirmajai un otrajai daļai datus par autonomu uzņēmumu, tostarp darbinieku skaitu, nosaka, balstoties tikai un vienīgi uz minētā uzņēmuma pārskatiem. Datus par uzņēmumu, tostarp darbinieku skaitu, kam ir partneruzņēmumi vai saistīti uzņēmumi, nosaka, balstoties uz uzņēmuma pārskatiem un citiem datiem vai, ja tādi pastāv, uz konsolidētajiem uzņēmuma pārskatiem vai konsolidētajiem pārskatiem, kuros uzņēmums iekļauts konsolidācijas rezultātā.

[1.3.2] Regula nesniedz skaidrojumu, kas sagatavo uzņēmuma pārskatus. Prasītāja ir sagatavojusi saimniecisko gada pārskatu par 2017.gadu, kuru pārbaudījis zvērināts revidents un atzinis, ka prasītāja klasificējas mazajam un vidējam uzņēmumam, konkrēti – mazajam uzņēmumam.

Banka nepamatoti paplašinājusi Kredītiestāžu likuma 139. un 161.panta tulkojumu, piepildot tos ar sev ērtu saturu. Kredītiestāžu likuma 139.pants noteic, ka izmaksu un parādu segšanas kārtību nosaka likvidators, ievērojot Kredītiestāžu likuma 191.–195.panta noteikumus.

Mazā un vidējā uzņēmuma kritērijus sniedz Regula, un vienīgie kritēriji, kas ņemami vērā statusa noteikšanā, ir darbinieku skaits, bilances vērtība un apgrozījums. Regula nenoteic, ka mazā un vidējā uzņēmuma statusa noteikšanai nepieciešams auditora atzinums vai finanšu dokumentu iesniegšana valsts iestādē. Līdz ar to bankas nosacījums par zvērināta revidenta atzinumu no uzņēmuma saimnieciskās darbības valsts nav likumīgs.

[1.4] Ņemot vērā minēto, prasītāja kreditora prasījums apmierināms Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta kārtībā.

[1.5] Pamatojoties uz Civillikuma 1759.panta pirmās daļas 2.punktam, atbildētājai ir pienākums maksāt likumiskos procentus par sveša kapitāla lietošanu 6% gadā par periodu no 2019.gada 9.maija līdz prasības sagatavošanas brīdim, tas ir, par 329 dienām 28 033,41 EUR apmērā.

[1.6] Pamatojoties uz Civillikuma 1., 1757., 1765., 1759.panta pirmās daļas 2.punktu, 1587., 1590.pantu, Kredītiestāžu likuma 139., 192. un 193.pantu, prasītāja lūdz tiesu:

1. atcelt likvidējamās AS „ABLV Bank" 2019.gada 18.aprīļa lēmumu daļā, ar kuru atzīts, ka prasītājas kreditora prasījums par 518 348,28 EUR apmierināms Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punkta kārtībā;

2. noteikt, ka prasītājas kreditora prasījums par 518 348,28 EUR apmierināms Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta kārtībā;

3. piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai likumiskos procentus 28 033,41 EUR un piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai tiesāšanās izdevumus;

4. noteikt prasītājai tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos procentus 6% gadā par laiku līdz sprieduma izpildei.

[2] Tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi par celto prasību, kuros atbildētāja norāda, ka prasība daļā par 1. un 2. prasījumu atstājama bez izskatīšanas, jo prasītāja nav ievērojusi lietas iepriekšējās ārpus tiesas izskatīšanas kārtību, bet prasība daļā par likumisko procentu piedziņu noraidāma

kā nepamatota.

Paskaidrojumos norādīti šādi apstākļi un argumenti.

[2.1] Prasītāja nav ievērojusi lietas iepriekšējās ārpus tiesas izskatīšanas kārtību, jo nav iesniegusi sūdzību par atbildētājas lēmumiem, ar kuru prasītāja kreditora prasījums atzīts, nosakot kreditora prasījuma apmierināšanas kārtību atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā norādītajai kārtībai.

Prasītāja iesniegusi atbildētājai šādus dokumentus: „Partnership Tax Return 2018" (latviešu valodā – Personālsabiedrības nodokļu deklarācija 2018) un nerevidētu prasītājas finanšu pārskatu par stāvokli 2017.gada 30.septembrī. Savukārt tiesas vērtēšanai prasītāja nodevusi šādus atbildētājai iepriekš neiesniegtus dokumentus: nerevidētu prasītājas finanšu pārskatu par stāvokli 2018.gada 30.septembrī un Latvijas Republikā reģistrēta zvērināta revidenta 2019.gada 12.septembra apliecinājumu.

[2.2] Prasītājai nav tiesību uz likumisko procentu piedziņu, jo bankas likvidācijas noteikumus regulē Kredītiestāžu likums un vispārējie likvidācijas noteikumi, nevis vispārējiem darījuma noteikumiem, uz kuriem kļūdaini atsaucas prasītāja.

Atbildētāja likvidācijas procesa gaitā ir Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likuma subjekts, līdz ar to atbildētājai ir pienākums veikt kreditoru pārbaudi saskaņā ar piemērojamo tiesību aktu prasībām noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas jomā.

Atbildētājas saistības pret kreditoru par atzīta kreditora prasījuma izmaksu paliek nosacīta līdz brīdim, kad pārbaude atbilstoši Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likumam tiek pabeigta un pieņemts galīgs lēmums par prasījuma izmaksu.

Kamēr nav iestājušies prasījuma izmaksas nosacījumi un pastāv iespēja, ka kreditors nepierāda naudas līdzekļu vai labklājības izcelsmi, nav pamats likumisko procentu piedziņai.

[3] Tiesā saņemta prasītājas atsauksme par atbildētājas paskaidrojumiem, kuros prasītāja norāda, ka atbildētājas atsaukšanās uz Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punkta piemērošanu liedz prasītājai tiesības vērsties tiesā apstākļos, kad prasītāja jau vērsusies ar sūdzību FKTK.

Prasītājas ieskatā lietā nav strīda par to, ka atbildētājai ir pienākums izmaksāt noguldījumu summu, ņemot vērā, ka atbildētāja atzinusi prasītājas kreditora prasījumu.

[4] Tiesas sēdē prasītājas pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Juris Raudzeps uzturēja prasību uz prasībā norādītajiem apstākļiem un argumentiem. Papildus paskaidroja, ka, ceļot prasību, tiesai izvērtēšanai iesniegti citi pierādījumu, nekā sākotnēji bankai, pamatojoties uz kuriem banka apmierinājusi kreditora prasījumu.

Tiesas sēdē atbildētājas pilnvarotā pārstāve likvidatore un zvērināta advokāte Lauma Bērziņa prasību neatzina, lūdzot prasību daļā atstāt bez izskatīšanas, bet daļā par likumisko procentu piedziņu noraidīt, pamatojoties uz rakstveida paskaidrojumus izklāstītajiem argumentiem.

**Motīvu daļa**

[5] Uzklausījusi pušu pilnvaroto pārstāvju paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa atzīst, ka prasība daļā par AS „ABLV Bank" rīcības atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu atstājama bez izskatīšanas, bet daļā par likumisko procentu piedziņu noraidāma kā nepamatota.

[6] Lietas izskatīšanā noskaidrots un par to nav strīda, ka pēc atbildētājas likvidācijas procesa uzsākšanas prasītāja 2018.gada 18.septembrī iesniedza atbildētājai kreditora prasījumu par noguldījumu 518 348,28 EUR izmaksu.

Izvērtējusi prasītājas iesniegtos dokumentus noguldījumu izmaksas kārtības noteikšanai, atbildētājas likvidācijas komiteja nolēma, ka prasītājai noguldījumi izmaksājami atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā noteiktajai kārtībai, iekļaujot prasītāju kā kreditoru 7. kārtā.

Nav strīda par to, ka prasītājas noguldījumu izmaksa atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktam noteikta saistībā ar to, ka prasītāja nav iesniegusi bankas izvirzītajām prasībām atbilstošus pierādījumus prasītājas atbilstībai mazā un vidējā uzņēmuma kritērijiem, lai noguldījumu izmaksa notiktu saskaņā ar Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punktā noteikto kārtību, iekļaujot prasītāju kā kreditoru 2. kārtā.

[7] Lietā ir strīds par to, vai atbildētāja pamatoti noteikusi, ka zvērinātam revidentam, kurš sniedz atzinumu par uzņēmuma atbilstību mazam un vidējam uzņēmumam, jāveic savu komercdarbību kreditora reģistrācijas valstī. Prasītājas ieskatā atbildētāja izvirzījusi tādas prasības dokumentu iesniegšanā, kas neatbilst normatīvajiem aktiem. Kavēšanās ar noguldījumu izmaksu, prasītājas ieskatā, ir pamats piedzīt no atbildētājas likumiskos procentus.

Savukārt, atbildētājas ieskatā, celtā prasība daļā atcelt bankas lēmumu, ar kuru apmierināts kreditora prasījums atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā norādītajai kārtai un noteikt kreditora prasījums apmierināms atbilstoši Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta kārtībai, atstājama bez izskatīšanas, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punktu, tas ir, nav ievērota lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtība. Bet prasība daļā par likumisko procentu piedziņu noraidāma.

[8] Ņemot vērā, ka atbildētājas iebildumi uz celto prasību daļā par noguldījumu izmaksas kārtību balstīti uz apstākli, ka prasītāja nav ievērojusi lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību, tiesa atzīst, ka vispirms lietā noskaidrojams, vai ir pamats atstāt prasību bez izskatīšanas, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punktu.

[8.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punktu tiesa atstāj prasību bez izskatīšanas, ja prasītājs nav ievērojis attiecīgajai lietu kategorijai noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību vai līdz prasības celšanai nav veicis likumā noteiktos pasākumus, lai noregulētu savu strīdu ar atbildētāju.

Lietā nav strīda par to, ka prasītājai kā atbildētājas kreditoram ir saistoši likvidējamās bankas vispārējās likvidācijas noteikumi (turpmāk – vispārējās likvidācijas noteikumi, lietas 1.sējuma 170.–189.lapa). Minēto apliecina vispārējās likvidācijas noteikumu A1.2.punkts, kurā noteikts, ka, iesniedzot kreditora prasījumu likvidējamai kredītiestādei, kreditors apliecina, ka ir iepazinies ar šiem noteikumiem, piekrīt tiem un atzīst tos sev par saistošiem.

Piekrišanu vispārējās likvidācijas noteikumiem prasītāja devusi, iesniedzot bankā kreditora prasījuma pieteikumu juridiskai personai (lietas 2.sējuma 4.–7.lapa).

Saskaņā ar vispārējo likvidācijas noteikumu A13.3.punktu visām kreditora sūdzībām pret likvidējamo kredītiestādi tiek noteikta šāda obligāta iepriekšējā ārpus tiesas izskatīšanas kārtība: a) kreditors adresē sūdzību likvidējamai kredītiestādei; b) likvidējamā kredītiestāde reģistrē kreditora sūdzību un izskata to trīsdesmit dienu laikā no sūdzības un visu sakarā ar to likvidējamās kredītiestādes pieprasīto dokumentu iesniegšanas.

[8.2] Kā jau noskaidrots iepriekš, prasītāja 2018.gada 18.septembrī vērsās bankā ar kreditora prasījumu. Ar atbildētājas 2019.gada 18.aprīļa vēstuli par kreditora prasījuma atzīšanu ar atliekošu nosacījumu apstiprinās, ka likvidācijas komitejā 2019.gada 6.martā pieņemts lēmums par kreditora prasījuma atzīšanu, taču prasītājai noteikts termiņu līdz 2019.gada 22.jūnijam iesniegt papildu dokumentus (lietas 1.sējuma 94.–95.lapa).

No atbildētājas 2019.gada 29.augusta vēstules prasītājai (lietas 1.sējuma 96.lapa) secināms, ka 2019.gada 12.augustā likvidācijas komiteja pieņēmusi lēmumu, ar kuru atzīts, ka prasītājas iesniegtie papildu dokumentu ir pietiekami un lēmums par kreditora prasījuma apmierināšanu ir stājies spēkā.

Lietā nav strīda par to, ka prasītāja 2019.gada 8.oktobrī vērsusies ar sūdzību FKTK (lietas 1.sējuma 135.–139.lapa). No sūdzības izriet, ka tai

pievienota neatkarīga revidenta pārbaudes ziņojuma kopija.

Savukārt no FKTK atbildes uz sūdzību izriet, ka prasītāja neiesniedza bankā kreditora partneruzņēmumu *PORAMTO GROUP INC.* un *ADMIRAL GROUP CORPORATION* pārskatus par 2016. un 2017.gadu (lietas 1.sējuma 140.–142.lapa).

No minētā secināms, ka prasītājas sūdzība FKTK balstīta uz prasītājas saimnieciskās darbības pārskatu par 2018.gadu periodā no 2017.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 30.septembrim.

Lietā iesniegts SIA „DOMA AUDITS" zvērināta revidenta Alekseja Ļitvinova 2019.gada 12.septembra apliecinājums (lietas 1.sējuma 125.lapa) par prasītāja atbilstību mazo un vidējo uzņēmumu komercsabiedrību statusam. Revidenta secinājums balstīts uz saimnieciskās darbības pārskata par 2018.gadu periodā no 2017.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 30.septembrim analīzi.

Ņemot vēra zvērināta revidenta apliecinājuma sagatavošanas datumu, tiesa secina, ka likvidācijas komitejas 2019.gada 12.augusta lēmums par to, ka prasītājas iesniegtie papildu dokumenti novērš trūkumus kreditora prasījumam, pieņemts, nevērtējot 2019.gada 12.septembra zvērināta revidenta apliecinājumu.

[8.3] Ceļot prasību tiesā, prasībai pievienots prasītājas saimnieciskās darbības pārskats par gadu, kas beidzās 2018.gada 30.septembrī, tas ir, par periodu no 2017.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 30.septembrim (tulkojums latviešu valodā lietas 1.sējuma 126.–133.lapa).

Savukārt, vēršoties bankā ar kreditora prasījumu, prasītāja iesniegusi saimnieciskās darbības pārskatu par gadu, kas beidzās 2017.gada 30.septembrī (tulkojums latviešu valodā lietas 2.sējuma 62.–75.lapa).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 96.panta piektajai daļai pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Prasītājas pārstāvis tiesas sēdē neapstrīdēja, ka, iesniedzot bankā kreditora prasījumu, bankai iesniedzis atšķirīgus dokumentus no izskatāmajā lietā prasības pieteikumam pievienotajiem dokumentiem prasības pamatotības pierādīšanai.

Lietas izskatīšanā noskaidrots, ka arī prasītājas adresētā sūdzība FKTK izskatīta, balstoties uz dokumentiem, kas nebija bankas rīcībā, pieņemot lēmumu par kreditora prasījuma atzīšanu.

[8.4] Ņemot vērā, ka, pieņemot 2019.gada 6.marta lēmumu par kreditora prasījuma apmierināšanu atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā noteiktajai kārtai, atbildētājas rīcībā nebija prasītājas saimnieciskās darbības pārskats par 2018.gadu un zvērināta revidenta Alekseja Ļitvinova 2019.gada 12.septembra apliecinājums, tiesa atzīst, ka, iegūstot savā rīcībā citus pierādījumus, kas, prasītājas ieskatā, apliecina prasītājas atbilstību maza uzņēmuma kritērijiem, šādi pierādījumi vispirms bija jāiesniedz bankā atbilstoši vispārējiem likvidācijas noteikumiem par kreditora prasījumu iesniegšanas, izskatīšanas un atzīšanas kārtību.

Savukārt gadījumā, ja prasītājas iesniegtos dokumentus banka atzītu par nepietiekamiem, lai apmierinātu kreditoru prasījumu atbilstoši Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta kārtībai, šāds bankas lēmums pārsūdzams saskaņā ar vispārējo likvidācijas noteikumu A13.3.punktu, tas ir, iesniedzot sūdzību likvidējamai kredītiestādei.

[8.5] Šādos apstākļos, tiesa atzīst, ka prasītāja nav ievērojusi lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību prasības daļā atcelt bankas lēmumu, ar kuru apmierināts kreditora prasījums atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktā norādītajai kārtai un noteikt kreditora prasījums apmierināms atbilstoši Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta kārtībai, kas ir pamats prasības atstāšanai bez izskatīšanas, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punktu.

Nav pamatoti prasītāja atsauksmē par atbildētājas paskaidrojumiem izklāstītie argumenti par to, ka atbildētājas atsaukšanās uz Civilprocesa likuma 219.panta pirmās daļas 1.punkta piemērošanu liedz prasītājai tiesības vērsties tiesā apstākļos, kad prasītāja jau vērsusies ar sūdzību FKTK.

Lietā nav strīda par to, ka prasītājai ir tiesības vērsties tiesā savu tiesību aizsardzībai vispārējās jurisdikcijas tiesā, taču konkrētajā gadījumā (bankas likvidācijas gadījumā) strīda risināšanai noteikta lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtība.

[9] Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas likumiskos procentus 28 033,41 EUR par periodu no 2019.gada 9.maija līdz prasības sagatavošanas brīdim par 329 dienām, tas ir, līdz 2020.gada 2.aprīlim (tiesa šo datumu noteikusi, ņemot vērā prasītājas norādīto kavēto dienu skaitu).

Atbilstoši Civillikuma 1756.pantam pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1759.panta 2.punktu procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par svešu naudu, nevien tad, kad tās turētājs to lietojis savā labā, bet arī tad, kad viņam pienācies šo naudu noguldīt uz procentiem un viņš to nav darījis.

Prasītājas ieskatā atbildētājai ir pienākums maksāt likumiskos procentus, jo atbildētājas rīcībā noguldījumu veidā ir prasītājas finanšu līdzekļi 518 348,28 EUR apmērā, kurus atbildētājai bija pienākums izmaksāt 2019.gada 9.maijā.

Lietā noskaidrojams, vai ir konstatējams pamats atbildētājai maksāt likumiskos procentus uz likuma pamata.

[9.1] Tiesa atzīst par pamatotiem atbildētājas iebildumus par to, ka prasījums par likumisko procentu piedziņu nav pamatots, jo likvidācijas procesā atbildētājas attiecības ar kreditoriem regulē Kredītiestāžu likums un vispārējie likvidācijas noteikumi (A5.13.punkts), nevis vispārējie darījuma noteikumi (Civillikuma 1587. un 1590.pants).

Atbilstoši Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likuma 3.panta pirmās daļas 1.punktam šī likuma subjekti ir kredītiestādes.

Saskaņā ar Kredītiestāžu likuma 2.panta pirmo un otro daļu likums nosaka kredītiestāžu tiesisko statusu, reglamentē šo iestāžu darbību, atbildību un uzraudzību, kā arī nosaka to personu tiesības, pienākumus un atbildību, uz kurām attiecas šā likuma prasības. Kredītiestāžu tiesības un pienākumus noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanā nosaka Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanas likums.

Tādējādi atbildētāja arī likvidācijas procesa gaitā ir Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likuma subjekts, kas uzliek pienākumu veikt kreditoru pārbaudi saskaņā ar piemērojamo tiesību aktu prasībām noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas jomā.

Atbildētājas saistības pret kreditoru par kreditora prasījuma izmaksu paliek nosacīta līdz brīdim, kad pabeigta pārbaude atbilstoši Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likumam un pieņemts galīgs lēmums par prasījuma izmaksu (vispārējo likvidācijas noteikumu A5.13.punkts).

[9.2] Tiesa atzīst par nepamatotiem prasītājas argumentus, ka atbildētājai ir pienākums izmaksāt noguldījumu summu, ņemot vērā, ka atbildētāja atzinusi prasītājas kreditora prasījumu, līdz ar to par šo faktu nav strīda.

Arī atbildētāja nepamatoti atsaucas uz Senāta 2017.gada 29.septembra spriedumu lietā Nr.SKC-209/2017, jo Senāta spriedumā vērtēta likumisko nokavējuma procentu piedziņa par periodu, kamēr ir strīds par saistību izpildīšanas pienākumu.

Izskatāmajā lietā starp pusēm nav strīda par to, ka atbildētājai noguldījums ir jāizmaksā, taču, kā jau minēts, izmaksas kārtību noteic Kredītiestāžu likuma normas un vispārējie likvidācijas noteikumi.

Ievērojot lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību, starp pusēm risināms jautājums par kārtību, kādā veicama noguldījumu izmaksa, proti, Kredītiestāžu likuma 192.panta 1.[1]punkta (2.kārta) vai 193.panta 1.punktā (7.kārta) norādītajā kartībā. Kreditora iekļaušana 7.kārtā paredz izmaksas kārtību, priekšroku (ātrāku naudas līdzekļu izmaksu) dodot kreditoriem, kas iekļauti augstākā kārtā.

No minētā izriet, ka apstākļos, kad notiek bankas likvidācijas process, likumā noteikta speciāla kārtība, kādā apmierināmi kreditoru prasījumi.

Prasītāja kļūdaini uzskata, ka 2019.gada 9.maijs bija datums, kad atbildētājai jāizmaksā noguldījuma summa. Minētais datums nav sākums likumisko procentu aprēķināšanai. Noguldījumu izmaksas termiņš jeb kārtība kreditora prasījuma apmierināšanai noteikta atbilstoši Kredītiestāžu likuma 193.panta 1.punktam.

[9.3] Apstāklis, ka prasītājai noguldījumu izmaksa noteikta atbilstoši 7.kārtai nav pamats likumisko procentu piedziņai par kapitāla lietošanu periodā līdz noguldījumu izmaksai.

Ja pieņemtu, ka kreditoriem ir tiesības saņemt likumiskos procentus par periodu, kamēr apmierināts kreditoru prasījums, šādas tiesības aizskartu citu kreditoru intereses, kas ir pretēji likvidācijas mērķim – nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku kreditoru prasījumu apmierināšanu.

Šāds secinājums balstīts uz to, ka banka ir likvidācijas procesā, līdz ar to nevairo savu kapitālu ar bankas pakalpojumu sniegšanu. Savukārt, izmaksājot likumiskos procentus par kapitāla lietošanu vienam kreditoram, bankai nebūs iespējams izmaksāt apmierināto kreditora prasījumu pilnā apjomā citam kreditoram.

Tiesas ieskatā analoģiski kā juridiskās personas maksātnespējas procesā (Maksātnespējas likuma 63.pants), atbildētājai kā likvidējamai kredītiestādei nav pienākuma maksāt likumiskos procentus, jo, kā jau minēts, šādu procentu izmaksāšana aizskartu pārējo kreditoru intereses, kas ir pretēji bankas likvidācijas mērķim.

Minētais izriet no Kredītiestāžu likuma 192. un 193.panta 1.punkta, kuros noteikts, ka kreditora prasījumu apmierināšana paredzēta, izmaksājot pamatsummas bez procentiem.

[9.4] Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka prasība daļā par likumisko procentu piedziņu noraidāma kā nepamatota.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 193., 199. un 219.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

**nosprieda**

atstāt bez izskatīšanas Testsvyaz IT LPP prasību pret likvidējamo AS „ABLV Bank" daļā par rīcības atzīšanu par pret tiesisku un pienākuma uzlikšanu.

Noraidīt Testsvyaz IT LPP prasību pret likvidējamo AS „ABLV Bank" daļā par likumisko procentu piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai, iesniedzot apelācijas sūdzība Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Tiesnesis Dainis Slišāns